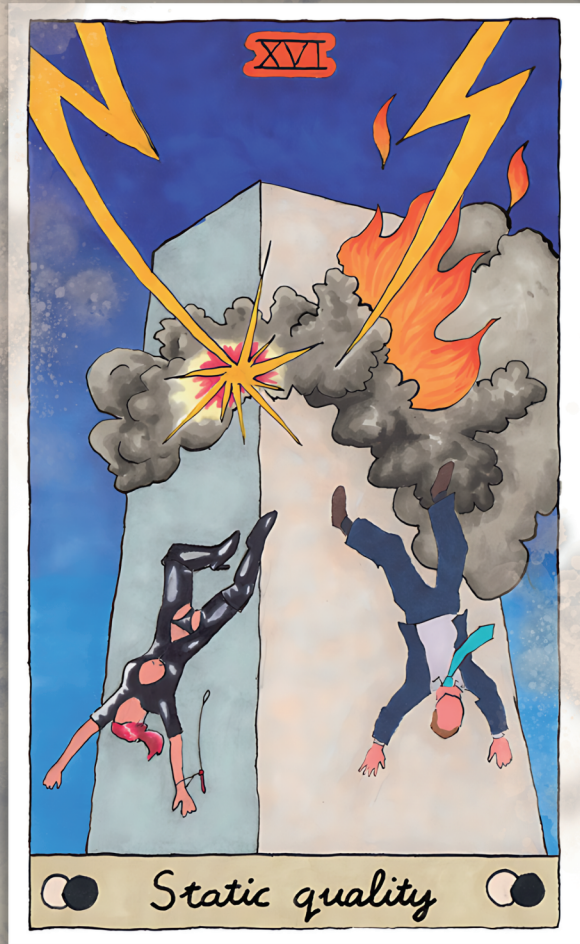

TUUKKA VIRTAPERKO

KIRJOITUKSIA
2001-2010

Tuukka Virtaperko
Kirjoituksia 2001–2010

© 2024 Tuukka Virtaperko

Toimitus: Markus Paarnio

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7207-2

Sisällys

Kirjan toimittajan esipuhe	7
2001–2002	11
2003	23
2004	36
2005 — Osa 1	63
2005 — Osa 2	109
2005 — Osa 3	142
2006	155
2007	191
2008	192
2009	193
2010	194

Kirjan toimittajan esipuhe

Tuukka Virtaperko (1987–2020) oli suomalainen taiteilija ja ajattelija. Tuukkaa voisi sanoa internetin alkuaikojen julkisuuden henkilöksi; niin suosittuja etenkin Omenapuu 1 ja Omenapuu 2 -sarjakuvakokoelmat olivat. Niissä oli kuolemaa, seksiä ja yleistä poliittista epäkorrektiutta. Jos on pyörinyt internetissä 2000-luvulla, on todennäköisesti törmännyt Tuukan sarjakuviin. Kun olen kertonut ystäväilleni, että julkaisen kirjan Tuukka Virtaperkon teksteistä, ei nimi ole ehkä sanonut mitään, mutta nopea vilkaisu Tuukan sarjakuviin on paljastanut taiteilijan tuttuuden. Tuukka on osa suomalaista internethistoriaa. Mutta historiaakin täytyy vaalia ja ylläpitää. Tuukka jätti jälkeensä valtavasti sarjakuvia ja myös taidetta, jotka ovat lähinnä kaivettavissa internetin syövereistä *Internet Archiven* avulla — jos tietää edes kaikki Tuukan nettisivujen osoitteet. Tuukan taiteen perinnön vaalimiselle tulee toivottavasti myös oma aikansa. Tämä kirja on omistettu Tuukan ajatuksille.

Nämä Tuukan tekstit, joita pitelet käsissäsi, ovat vaikuttaneet ja viihdyttäneet minua ensimmäisen kerran yli 15 vuotta sitten. Aloitin lukemaan Tuukan blogia uskoakseni ensimmäisen kerran vuonna 2009. Luin kaikki tekstit läpi. Olin koukussa. Luin ne jossain vaiheessa uudestaan. Ja uudestaan. Ja luin tekstejä, joita tuli koko ajan myös lisää. Teksteissä oli samanlaista vimmaa kuin *Kalervo Palsan* päiväkirjoissa. Ne olivatkin vaikuttaneet Tuukkaan ja se näkyi — hyvällä tavalla. Ihailin Tuukkaa jo lukiossa, ja kirjoitin hänestä näin vuonna 2011 taiteeseen liittyvässä äidinkielen tehtävässäni:

“Kuvataiteet ovat myös jossain määrin tuttuja itselleni. Suosikki taiteilijoitani [sic] ovat Joel Peter Witkin, Tuukka Virtaperko, Salvador Dali ja Kalervo Palsa.”

ja

”Seuraan myös Tuukka Virtaperkon blogia ja hänen julkaisemiaan kuvatöitä.

Blogissaan Tuukka Virtaperko ottaa kantaa ajankohtaisiin asioihin, kuten esimerkiksi tärkeisiin poliittisiin aiheisiin. Hän kirjoittaa myös hienoja filosofisia kannanottoja ja pohdiskelevia esseitä. Olen seurannut hänen blogiaan vuodesta 2009 lähtien aktiivisesti.

Tänä päivänä [Tuukan] blogissa oli mielenkiintoinen juttu yhdysvaltalaisesta sarjakuvataiteilijasta, joka sai 1248 tuntia yhdyskuntapalvelua ja 3000 dollarin sakot sen takia, koska hän piirsi rivoja sarjakuvia. (http://en.wikipedia.org/wiki/Mike_Diana#Legal_troubles) “

Noin 11 vuotta sitten otin Tuukkaan yhteyttä ja kehotin häntä julkaisemaan blogitekstit kirjana. Tuukka suhtautui ajatukseen varovaisen positiivisesti. Tuukka kuitenkin epäili, muodostavatko tekstit eheän kokonaisuuden. Olin ehdottomasti sitä mieltä, että muodostavat. Joskus tämän jälkeen otin uudelleen yhteyttä Tuukkaan ja pyysin häntä laittamaan vanhat sivut takaisin pystyyn, että blogia pystyisi lukemaan. Jossain 2010-luvun tuolla puolella Tuukka nimittäin muutti sivunsa eri osoitteeseen, ja nämä 2001–2010 tekstit olivat poissa. Vaihdoin Tuukan kanssa noin viitisen sähköpostia asiasta. Humoristisesti naljaillen. Olin kirjoittanut vuosien saatossa muutamia kertoja Tuukan sivujen vieraskirjaan, joten nimimerkkini oli Tuukalle tuttu. Kuitenkin sivujen pystyyn laiton kanssa uudelleen oli joitakin ongelmia, ja ymmärtääkseni asia jäi lopulta kesken. Viimeisin sähköpostini Tuukalta on 3.3.2015 jossa Tuukka kertoo vitutuksestaan yleisesti ja sivuja koskevista ongelmista.

Seurasin Tuukan blogia enää vain satunnaisesti noina aikoina. Tuukka lopetti blogin kirjoittamisen ymmärtääkseni joskus vuoden 2015 jälkeen. Ajattelin Tuukkaa vain satunnaisesti tuon jälkeen. Vuonna 2019 piipahdin Tuukan Facebook-sivuilla, jolloin Tuukalla näytti olleen jokin projekti psykologiaan liittyen. Tuukan ajatuksenjuoksu vaikutti järkkyneeltä. Ajattelin tuolloin 2019, että nyt ei jotenkin ole se hetki lähestyä Tuukkaa, vaikka se kävikin mielessäni. Ajattelin, että aikaa on.

Vuonna 2022 luin Robert Pirsigin kirjan *Zen ja moottoripyörän kunnossapito*, josta kuulin alun perin Tuukan blogista. Tuukka myös julkaisi kaksi omaa kirjaa Pirsigin filosofiaan liittyen. Mietin tätä paljon — miksi en ottanut jo tuolloin selvää mitä Tuukalle kuuluu. En tiedä olisiko sillä ollut merkitystä. Tuukka oli kuitenkin jo kuollut. Vuoden 2024 alussa koin yhtäkkistä halua lukea tuon Pirsigin kirjan uudestaan. Siinä oli jotakin hienoa ja elämälle suuntaa antavaa. Maadoittavaa. Kaipasin jotakin sellaista elämäni. Ennen lukemista googletin Pirsigiä. Ja ajattelin, että mitä Tuukalle kuuluu. Se täytyisi saada tietää. Mutta

Tuukka oli todellakin kuollut jo vuonna 2020. Internetistä ei oikein enää edes löytynyt mitään Tuukasta. Ei Tuukan sivuja. Vain parit sarjakuvat. Tieto Tuukan kuolemasta järkytti minua syvästi. Järkytti perustuksiani. Se, että Tuukka kuoli, ja että Tuukan töitä ei aktiivisesti muistella, eikä Tuukan perintöä ylläpidetä, on kosminen vääryys. Onnekseni löysin Tuukan vanhan blogin *Internet Archivesta*. Luulin, että vanhoja tekstejä ei olisi olemassa ollenkaan. Aloitin lukemaan blogia heti seuraavana päivänä. Aloitin maanisesti arkistoimaan ja tallentamaan kaikkea mitä Tuukasta oli jäänyt jäljelle internettiin ja sen onkaloihin. Päätin, että haluan julkaista Tuukan tekstejä. Se oli jotakin, mitä minun pitäisi vain tehdä. Koin olevani velkaa sen Tuukalle. Taiteen ja taiteilijoiden perintö ei säily, jollei joku aktiivisesti tee sen eteen jotakin. Sain Tuukan perheeltä luvan julkaista näitä tekstejä. Kiitos heille siitä. Ja Tuukan ystävälle, joka auttoi minua tavoittamaan heidät.

En ole varma, onko tarpeellista kuvata näin seikkaperäisesti suhdettani Tuukkaan, mutta haluan korostaa ja tuoda esiin niitä polkuja, joita olen kulkenut Tuukan vaikutuksesta. Sähköposti, jota käytin yhteydenpitoon Tuukan kanssa, ei ollut omalla nimelläni, joten Tuukka ei tiennyt kuin nimimerkkini, jolla kirjoitin sivujen vieraskirjaankin useasti. Ei ole henkilökohtaista suhdetta, on vain välillinen suhde: Tuukan sanojen ja taiteen vaikutus omiin tekemiini.

Valitettavasti teksteistä puuttuvat kokonaan vuodet 2007, 2008 ja 2009. Sanotaan, että jos jotain laittaa internettiin, sitä ei saa sieltä koskaan pois. Tähän ei kannata uskoa. Otin tähän teokseen nuo vuodet kuitenkin mukaan tyhjiksi sivuiksi muistuttamaan, että ne ovat olleet olemassa, vaikka niitä ei enää olekaan. Niitä ei voi enää saada, vaikka lukija haluaisikin. Ellei jollakulla ole tallessa noilta vuosilta tietokonetta, jonka selainta ei ole käytetty sen jälkeen, eikä väli-muistia tyhjennetty. Käsittääkseni vain tuolla tavalla sivut olisivat saavutettavissa, ellei kukaan ole niistä kopioita tallentanut tietokoneelleen. Suurin osa Tuukan teksteistä oli kuitenkin onneksi arkistoitunut, ja olivat löydettävissä. Tekstien alkuperäinen muotoilu, kielioppi (tai sen puute) ja rytmitys on yritetty pitää mahdollisimman ennallaan siirrettäessä niitä kirjamuotoon. Joitain kuvia varten on käytetty tekoälyyn pohjautuvaa *upscaling-prosessia* parantamaan kuvien laatua, jotta ne voitiin printata kirjamuotoon, eikä niitä tarvinnut jättää pois. Tuukan tekstejä on olemassa myös aika paljon vuosilta 2012–2014, mutta niistäkään kaikki eivät ole arkistoituneet *Internet Archiveen*. Niiden tyyli on kaikkineen kovin erilainen, ja Tuukkakin oli tuolloin kovin erilainen. Nämä vuosien 2001–2010 tekstit ovat kuitenkin jonkinlainen jatkumo. Ehkä nuo toisenlaiset tekstit ansaitsevat jonakin päivänä oman julkaisunsa.

Mietin tähän tehtävään ryhtyessäni, että jos Tuukan tekstit olisivatkin nyt 15 vuotta myöhemmin jotenkin noloja ja huonoja, tai eivät kestäisi aikaa. Päinvastoin. Ne ovat hieno kuvaus siitä, minkälaista oli olla teini-ikäinen ja nuori

aikuinen 2000-luvulla. Tekstejä ei ole kirjoitettu ketään varten. Niitä ei ole tehty miellyttämään ketään. Ne ovat Tuukan ajatuksia maailmasta sellaisena, kun hän sen näki silloin. En tiedä ajatteliko Tuukka teksteistä aikuisena kovinkaan positiivisesti. Ei nyt ainakaan luultavasti pitänyt kauheassa arvossa, kun niitä ei pitänyt esillä missään. Ehkä hankalaa oli myös ajatella, että omat päiväkirjamaiset merkinnät olisivat jotenkin merkittäviä. Sellainen turhanpäiväinen itsensä korostaminen ei ole mielestäni Tuukkaa. Kirjaa lukiessa onkin hyvä muistaa, että nämä tekstit ovat kuvaus kaikesta juuri tuona aikana. Ne ovat aikaan ja paikkaan jäädytetty kuvaus Tuukan nuoruudesta. Tuukka oli aikuisena erilainen. Niin ajatuksiltaan kuin olemukseltaan. Kukapa ei. Mutta kaikessa Tuukan tekemisessä on tunnistettavissa sellainen omaleimaisuus — *tuukka-maisuus*.

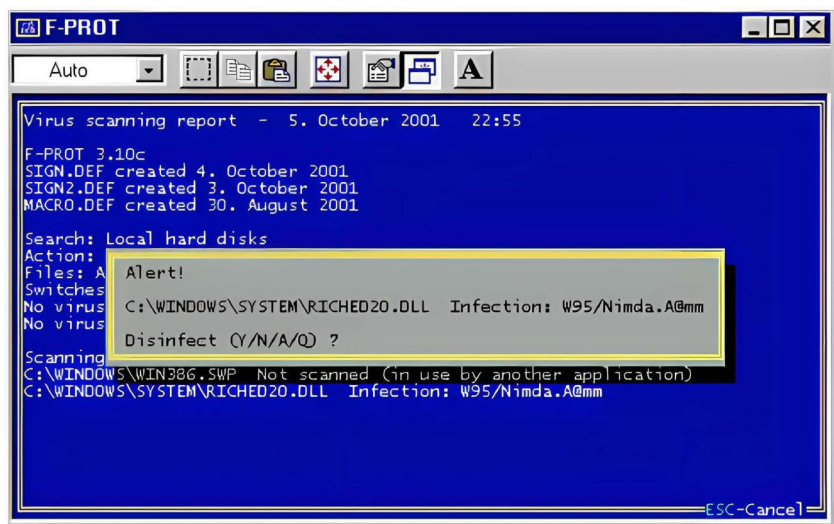
Kannen kuva on yksi kahdestakymmenestä tarot-kortista, jotka Tuukka teki myöhemmissä vaiheissaan. Kannen kortti on numero 16, Torni. Kortin alareunassa on teksti *static quality*, joka liittyy Robert Pirsigin teoriaan laadun metafysiikasta. Staattisesta ja dynaamisesta laadusta voi lukea enemmän Robert Pirsigin kirjasta *Lila*.

Tuukan ajatukset, taide ja tekstit merkitsevät minulle paljon. On oltava muitakin, jotka ajattelevat samoin. Uskon heidän olemassaoloonsa. Ja vaikka heitä ei olisikaan — olen sentään maksanut Tuukalle tämän jonkin sortin kosmisen velan. Voin jatkaa rauhassa matkaani kohti sitä jotain, missä Tuukka minua jo odottaa. Toivottavasti tämä on vasta alkua Tuukan taiteellisen perinnön muistamistyössä.

Markus Paarnio
Jyväskylä
huhtikuu 2024

2001–2002

5. lokakuuta 2001. Sarjassamme "Ei-toivottuja tapoja aloittaa iltapäivän vietto":

Poistin juuri tuon Nimda-tuttavuuden koneeltani. Ainakin luulen poistaneeni. Ja asensin Eudoran, jonka jälkeen paistoin Outlook Expressin ja kaiken mitä se edustaa.

Tätä ennen minulla on ollut CIH ja Hybris Worm sekä kannettavallani joku kolmas, joka oli "Rogue"-jotain, mutta en muista enää.

Kello on nyt 2:14 aamulla. F-Prot tuli valmiiksi hetki sitten.

Olen syönyt viinirypäleitä ja tehnyt jotain älypeliä tässä odotellessani.

Paljon viinirypäleitä.

Ja kurkkupastilleja.

Se älypelikin tuli ratkaistua pari kertaa.

Nukkumaan en mene vielä hetkeen. Pitää vielä siivota kannettava. Siellä on sama virus.

Ja kaksi muutakin konetta. Niilläkin on sama virus.

Joo, oli kiva käyttää lähiverkkoa.

Huh huh. Nyt taitaa närästää.

4. marraskuuta 2001. "Poistin juuri tuon Nimda-tuttavuuden koneeltani. Ainakin luulen poistaneeni."

Jälkikäteen arvioituna tuo oli lähestulkoon koomisen pahaenteinen lause.

Nimda nimittäin teki comebackin, koska olin ollut älykäs kuin tiili ja ajanut F-protilla ainoastaan pikatarkistuksen ajatellen, että virukset ovat vähäpätöisiä pikku räpellyksiä jotka voi kyntää koneelta kuka vain.

Niin, totesin siis infektion palanneen kun kone meni polvilleen ja outoja tiedostoja ilmaantui kaikkialle.

Ajoin sitten läpikotaisen skannauksen joka kesti huomattavan kauan (kun on kolme kovalevyä).

Kas vain, se löysi ja tuhosi vaikka kuinka monta hämää takaovitiedostoa, mitä pikaskannaus ei ollut havainnut.

Opinpahan hieman nöyryyttä.

2. joulukuuta 2001. Huomasin, että Winamp lukee Impulse Trackeja väärin.

Kokeilin saada äänen ikäänkuin värisemään käyttämällä "note cut"-efektiä arvolla 1.

Modplug Tracker, jolla kappaletta sävelsin, soitti ihan kiltisti sen oikein. Winamp sen sijaan katkaisi äänen kokonaan ensimmäisen note cutin tullessa.

Hah. Mikä luumu tuonkin on koodannut.

Winamp soittaa modeja kyllä muutenkin ihan kummalla tavalla.

Siinäpä päivän hyödytön tietoisuus.

EI KIINNOSTA. TUUKKA MENE POIS.

Häh.

TUUKKA. ANNA OLLA.

No minun sivuni. Kai minä nyt saan kirjoittaa tänne.

TUUKKA. MYRKYTÄT INTERNETIN JO KAMMOTTAVALLA OLEMUKSEL-
LASI. SITTEEN SINULLA ON VIELÄ TYHMÄT JUTUT.

Hei, en halua puhua kanssasi, mene pois. Ei tarvitse käydä täällä jos ahdistaa.

TUUKKA KUOLEEEEEEE.

Huoh.

TUUKKA KUOLEEEEEEE.

Ääh. Mene nyt vain pois. Netissä on huonompaakin kamaa.

RAAARGH MINÄ SYÖN TUUKAN.

Muutenkin ollut päivä ihan hanurista, niin sitten joku hyypiö tulee aukomaan päättään.

TUUKKA PALAA.

Ei pala. Mene pois, tai itken vuolaasti.

PALAAAA.

Anna olla.

TUUKKA OLET RUMA.

Ihan sama.

TUUKKA MENE SIRIUSPLANEETALLE.

Olisinpa tosi iso ja voisin murhata kaikki.

...

...

...

Hmm. Jooh.

Päivän saldo tuli purettua.

17. joulukuuta 2001. Yritin pitkästä aikaa ohjelmoida C++:lla.

Aluksi aivoni menivät ryppyyn ja juoksivat pois.

Kun olin kasvattanut uudet aivot, sain aikaiseksi hyvää ja toimivaa koodia.

Sitten yritin taas tehdä jotain liian vaikeaa, ja lopputuloksena olen ainoastaan ahdistunut.

No nyt se alkoi jo hellittää.

Voi taas jatkaa koodaamista.

24. joulukuuta 2001. Toivotan kaikille hyvää joulua.

Joulupukki.

Mmmm!

Sain joululahjaksi tuikean Che Guevara-paidan Tampereen Lenin-museosta.

Ja urheilukassin. En urheile, mutta siihen voi laittaa Che Guevara-paitoja.

Minulla oli ihan kiva joulu. Toivottavasti teilläkin kaikilla oli.

30. tammikuuta 2002. Tiedän nykyään miksi minua närästää. Se johtuu siitä, että kävin pari päivää sitten lääkärissä.

Lääkäri laittoi suuhuni letkun ja kertoi, että letkun laittamista suuhun kutsutaan gastroskopiaksi.

Gastroskopia oli huomattavasti ikävämpää kuin mikään muu fyysinen käsittely, mitä muistan hiljattain kokeneeni.

Se kuitenkin loppui, lopulta, ja lääkäri ryhtyi selittämään minulle havaintojaan.

Jokin mahalaukkuni osa ei kuulemma pidä minusta ja siksi se yrittää syövyttää minut kuoliaaksi mahahappojen avulla.

Minulle annettiin pieni vihkonen, jossa kerrottiin erilaisia keinoja miten vihaisen mahalaukun osan saa iloiseksi.

Suurinpiirtein ensimmäinen lause ensimmäisellä sivulla oli: "Lopeta kahvinjuonti"

Elämä on täynnä vääryyttä.

13. helmikuuta 2002. Elämä on kovin epätodellista.

Näin viime yönä unen, jossa skorpioninhännällä varustettu dingo lamaannutti minut ja söi mahani.

Se oli ikävin uni mitä olen nähnyt moniin vuosiin.

Silti se oli tavallaan kivaa jälkikäteen.

14. helmikuuta 2002. Ystävänpäivä!

Tänään on ystävänpäivä!

Ystävänpäivää kunnioittaakseni hankin itselleni uuden parhaan ystävän, joka saapuu tänne ensi viikolla.

Hänen nimensä on AMD Athlon XP 1800+ ja hän ymmärtää minua niin hyvin.

Voisin viettää tuntikausia aikaa hänen kanssaan.

Itseasiassa se varmaan on kohtaloni.

Jokainen joka ostaa Intelin prosessorin koneeseensa on surkuteltava ja mitään ymmärtämätön vähämielinen.

Ja saa potkut härvelikerhosta.

20. helmikuuta 2002. Kone saatiin toimimaan eilen.

Lahis huomasi että koneen emolevy oli *oikosulussa* koteloon.

No, nyt on tuokin koettu.

Vanhan tietokoneeni ruudulla sataa tällä hetkellä lunta.

Se taisi kaatua.

21. helmikuuta 2002. Olen toipumassa flunssasta.

Uudessa koneessani ei ole vielä verkkokorttia.

Siirrän suurikokoisia ajureita vanhasta koneesta uuteen diskettien avulla.

Se ei ole kivaa, ja disketeilläkin on jo hiki.

Minulla on vieressäni pullollinen vettä, joka maistuu flunssalta, enkä juo sitä ennen kuin se alkaa maistumaan joltain muulta.

1. maaliskuuta 2002. Lenin.

Olin koko tämän päivän väsynyt.

Iltapäivällä kyllästyin väsymykseen.

Keitin pannullisen Lenin-museosta ostettua Lenin-maustekahvia, jossa on päihinöitä.

Juodessani kahvia uusi energia virtasi suoniini, ja muistelin Leninin mahtia.

Ostin hiljattain tuosta myymälästä myös kultanvärisen Lenin-patsaan.

Pistin patsaan monitorini päälle levittämään positiivista auraa.

23.4.2005 la

Jotkut ihmiset lähettävät sähköpostissa ketjukirjeitä. Toiset jopa kirjoittavat niitä. Kerran minulla paloi kiinni ja kirjoitin itsekin ketjukirjeen, jonka lähetin kavereille. Viestin otsikko oli "Enkeli" ja se meni näin:

*"Olipa kerran ISO KYRPÄ
se sano pistä mut eteenpäin*

*0 ihmistä - vanhus kopla hirttää sut
1 ihminen - joudut kuuntelemaan jotain tylsimystä
2-4 ihmistä - sulla menee ihan hyvin
5-8 ihmistä - saat orkun muttet tiiä miksi
9+ ihmistä - saat Fiat Puntton"*

Ei taida olla enää kierrossa. Ehkä se ei vedonnut ihmisiin.

Tuukka Virtaperko (1987–2020) oli suomalainen taiteilija ja ajattelijana, joka tunnettiin erityisesti internetissä julkaisemistaan sarjakuvista. Tähän teokseen on koottu Tuukan blogin tekstit vuosilta 2001–2010. Tekstit ovat konstailematonta ja viihdyttävää kuvausta siitä minkälaista on olla nuori 2000-luvun alussa. Tekstejä ei ole kirjoitettu ketään varten. Ne eivät mielistele. Ne ovat provosoivaa ja suorasukaista ajatuksenvirtaa yhteiskunnasta, taiteesta, filosofiasta ja siitä mitä on olla ihminen.

9 789528 072072